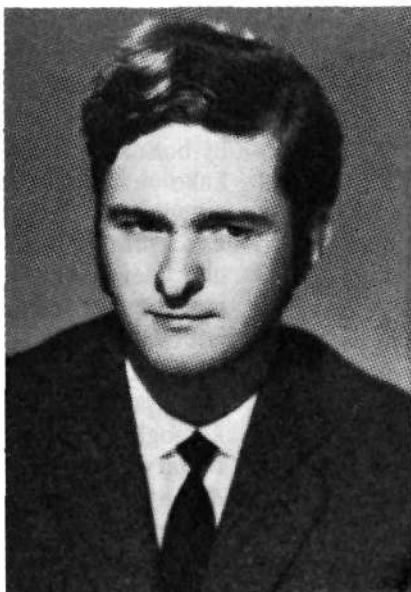

ponovno razkrivata Kovičev tragični bivanjski razkol in resignirano meditacijo, ki le-tega spremlja. To pa pomeni, da med njegovim pesništvom in prozo ni bistvenih razločkov, oboje izvira iz iste notranje urejenosti in individualne enotnosti.

(Nadaljevanje prihodnjič)

Igor
Malahovsky

Pesmi

PO UPRAŠITVI

Videl si žensko
kako je klestila
velika neužitna jabolka
z drevesa iz vrvi,
jih pobirala in grizla
z nalomljenimi nohti
pod katerimi so se svetili
sivkasti madeži;
vsak dan je stopala
enakih korakov čez vrt gledat
ledeno peščino,
kako je potuhnila vase
in hudobno suho hreščanje
drobcev;
videl si moža s sekiro v roki
na travniku,
kako je stal pred edinim drevesom
in si ni upal pogledati

v njegovo krošnjo,
 da ne bi oslepel od te sence,
 ki je blestela v somraku;
 pil je mračno globoko vino
 in vsako jutro prijemal
 megle za vrat,
 dokler ga ni nenadoma zadelo,
 da je v sanjah resničnosti
 planil pokonci v noči
 iz toplega brloga rjuh
 in si tipal roke,
 če so še
 in bolščal v lesteneč nad glavo
 kako se narahlo maje;
 potem se je spomnil
 kako prazna je sosednja postelja;
 in jo šel iskat;
 sedela je sključena
 pod vojsko listja in si z eno roko
 zastirala obraz,
 ki je počrnel
 kot oglje;
 takrat je zamahnil proti deblu,
 da se je z ropotom razletelo;
 previdno jo je vzdignil
 in odnesel na majhen grič noči
 gledat steklo jutro — — —

POD NOČ Po sklepkih in občutljivih mišicah
 boš začutil mravlje,
 črne in počasi boleče
 kot napol ugasle trske v vodi,
 ki še cvrčijo
 a jih tok že nese naprej
 ne, ne, boš vpil
 in tudi ne klical na pomoč,
 ker veš da te ne bi nihče slišal
 (v zvokovodih imajo stržen gluhot);
 počasi boš tekel nekaj časa po
 peščeni cesti dokler boš mogel,
 dokler se ne bodo
 še iz toplih jajčec
 zvalile nove, neznatne klešče
 in te po malem vse bolj načenjale

za čas, ki še bo
 ure nizko na obzorju;
 na njegovih skrivenčenih vejah
 bodo potrpežljivo sedeli krokarji
 z odprtimi zenicami
 iz katerih bo gledalo tisto
 najpreprostejše besedilo:
 plen ne more več uiti;
 za sabo boš potihlo zaprl
 težka lesena vrata,
 nekaj trenutkov še otipaval
 svetlo medenino kljuge,
 ki se jo še drži toplota
 nekoga pred tabo;
 stal boš za plotom
 svojega skromno odmerjenega prostora
 dokler te ne bo zdrnil
 neslišen prelet,
 tresljaji zraka bodo surovo udarili
 ob telo
 in nekje ob grlu boš začutil
 pekoč,
 prvi neodločni ugriz — — —

PRELUDIJ Pridejo skozi vrata
 s smrdečimi svečami v rokah
 in motovilijo korake
 zaostale nekje ob cesti;
 sivo dekle na balkonu
 je potihlo zapelo ob nizkem
 soncu
 drobno sinfonietto smrti;
 puhasti možici sedijo na
 okenskih policah in
 bobnajo s členki
 po kovinskih napuščih,
 bobnajo,
 bobnajo;
 levi človek žari v mavrici,
 levi človek se spreminja
 kakor razdana zemlja,
 kakor zemlja,
 ki je lastnina vsega
 kar nastaja: semen, korenin, dežja

in vsega kar odhaja
 skozi kamnito deželo,
 ki jo menjavajo le stopinje
 odhodov;
 megleno drevo sreba luč,
 počasi se dotika glinastega roba
 in jo nagiblje vase
 vse bliže svojim občutljivim
 ustom;
 dim odhoda zatesni ozko pot,
 da se osiplje luč
 vse prej
 kot misli
 dan — — —

PRELUDIJ Spomni se govornice svojega
 psa:
 jutri, to je sedajle ali
 pa včeraj, to je sedajle
 boš pričakoval uro,
 boš kričal po mokrem vejevju;
 kako veliko je vse
 kar vidiš v ogledalu,
 velikanskem ogledalu
 nekega dne;
 zdaj je prepozno,
 da bi se plašil,
 ostani lovec svojih senc
 in se ne poskušaj maščevati;
 nič več ne smodijo svojega mesa
 ob zakrknjeni pločevini
 zenita,
 zaman je odkrivanje glave,
 blestenje kože,
 les je postal trd in se
 zmaličil pod lubje
 in noče ganiti peruti kazalca;
 jaz predem železen lan
 za lahkonoč;
 oblekla jo bo in se sprehodila
 v njej kot
 devica,
 se oglašča temna starka iz kleti
 telesa;

lažeš kremen
 in okušaš kristal železa
 vrešči njen stari papagaj,
 obira prah s peruti,
 gleda njo,
 ki prede,
 prede — — —

DEVETA POKRAJINA

Pučcava,
 ki zeleni v svojem pesku,
 tisočerih zrnih zla,
 ki se žro in drobe
 med seboj,
 za svoj prostorček
 pod pekočo sončevo oblo;
 za vso tisto samoto,
 ki si jo kot votlo kepo
 že sto in stokrat prezračil,
 za ugasle zvezde
 od katerih še vedno prihaja luč,
 obolos svetlobe,
 ki pomeni nič,
 potovanja v pesku,
 lomastenju zrn
 in goličavni plasti vetra,
 ki briše,
 briše vse pred tabo
 in preozkost dolžine
 nekega seštevka dneвов,
 ki se končuje v grobi
 mehkobi krvi,
 da skeli emajl vidnih stvari
 in še nezačetih misli — — , —